

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

24 decembrie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Elena Covalenco,

Judecători – Liliana Catan, Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat împotriva sentinței Judecătoria Rezina din 07 martie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 iunie 2014 de inculpatul

Zaharov Alexandru Serghei, născut la 16 decembrie 1973, originar și domiciliat în or.Rezina, str.Pirogov 1, ap.29.

Termenul examinării cauzei:

1. 18.02.2014 - 07.03.2014 - prima instanță,

2. 09.04.2014 - 26.06.2014 - instanța de apel,

3. 09.09.2014 – 24.12.2014 - instanța de recurs.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoria Rezina din 07 martie 2014, Zaharov Alexandru a fost condamnat în baza art.264¹ alin.(1) Cod penal la amendă în mărime de 300 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Zaharov Alexandru, la 05 ianuarie 2014, ora 02.40, fiind în stare de ebrietate, deținând permisul de conducere pe categoria „B”, conducea automobilul de model „Toyota Rav 4”, cu n/î RZ AG 845, prin or.Rezina, unde în apropierea postului vamal “Rezina pod”, a fost stopat de către inspectorul plutonului nr.6 Rezina-Șoldănești a INP, Vîhristiuc Ghenadie, pentru mers neadecvat care, în timpul descuției, a simțit de la Zaharov Alexandru miros de alcool și, fiind suspus testării alcooloscopice prin intermediul alcotestului “Drager”, s-a constatat că gradul de alcool în aerul expirat era de 0,63 mg/l, ce în conformitate cu art.134¹² alin.(3) Cod penal, corespunde stării de ebrietate cu grad avansat.

3. Sentința a fost atacată cu recurs de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei complementare, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, în partea dată, cu înlăturarea pedepsei complementare, invocând că instanța la stabilirea pedepsei nu a ținut cont de prevederile art.75, 79 Cod penal, nu a luat în considerație cumulul de circumstanțe excepționale prezente în cauză, care urmau a fi reținute de prima instanță în seama lui, și anume de comportamentul lui pînă și după consumarea infracțiunii, că și-a recunoscut vina, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii și a solicitat instanței examinarea cauzei în baza probelor acumulate la faza de urmărire penală; instanța aplicîndu-i pedeapsa complementară, nu a reținut că infracțiunea comisă de el este una ușoară, iar folosirea mijlocului de

transport este necesară pentru îndeplinirea obligațiilor sale de serviciu, și sancțiunea dată este una cu mult mai dură decât pedeapsa principală, circumstanță ce se va răsfrînge și asupra membrilor familiei sale, avînd la întreținere un copil minor și altul student. Astfel, recurentul consideră că la stabilirea pedepsei, prima instanță nu a dat deplină eficiență principiilor individualizării pedepsei penale, prescrise de art.61, 75 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 iunie 2014, a fost respins recursul inculpatului A.Zaharov, ca nefondat.

Instanța de recurs a constatat că, prima instanță, acordînd deplină eficiență prevederilor art.7, 61, 75 și 78 Cod penal, motivat și întemeiat a stabilit categoria și măsura de pedeapsă inculpatului, care a fost aplicată în limitele legii, iar reținînd circumstanțele cauzei, persoana acestuia și gravitatea infracțiunii săvîrșite, corect a concluzionat că atingerea scopului pedepsei penale se va asigura prin aplicarea amenzii, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, care în cazul dat este una obligatorie.

La fel, instanța de recurs a respins argumentul recurentului, precum că prima instanță nu a ținut cont de circumstanțele atenuante prezente în cauză, ce i-ar fi permis înlăturarea pedepsei complementare, deoarece instanța a reținut datele privind persoana inculpatului și circumstanțele care influențează asupra pedepsei, la care s-a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite și persoana acestuia, iar documentele prezentate de inculpat, nu influențează soluția privind privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

5. Împotriva hotărîrilor judecătorești a declarat recurs în anulare condamnatul care, fără a invoca vreun temei prevăzut de art.453 Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care, în temeiul art.55 Cod penal, să fie încetat procesul penal în privința sa, cu tragerea la răspundere contravențională, pe motiv că instanțele nu și-au motivat soluția de ce în privința lui nu pot fi aplicate dispozițiile normei date, în rest, invocînd aceleași motive ca și în recurs, descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului în anulare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținînd cont de opinia procurorului expusă în referință, care a solicitat declararea recursului inadmisibil, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art.453 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărîrile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărîrea atacată.

După cum rezultă din textul recursului, recurentul, fără a indica vreun viciu fundamental în cadrul procedurii precedente care a afectat hotărîrea atacată, ca temei al recursului în anulare invocă dezacordul său cu pedeapsa stabilită de instanțele de fond, solicitînd casarea acestora și încetarea procesului penal în temeiul art.55 Cod penal, liberîndu-l de pedeapsa penală, pe motiv că instanța de recurs nu și-a motivat soluția de ce în privința sa nu pot fi aplicate dispozițiile normei date.

Analizînd argumentele date la situația în cauză, Colegiul conchide că temeiul invocat de recurent în prezenta cauză nu constituie acel viciu fundamental, care ar afecta hotărîrile atacate, negăsindu-și confirmare, deoarece atît prima instanță, cît și

instanța de recurs au analizat obiectiv probele administrate și și-au motivat soluțiile în sensul oferirii răspunsurilor la toate temeiurile recursului, astfel că hotărârile judecătorești cuprind motivele pe care se întemeiază soluția.

La fel, din textul recursului rezultă că, unul din principalele argumente pe care le invocă recurentul este faptul că, în privința sa neîntemeiat a fost dispusă aplicarea pedepsei complementare - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, indicînd că instanțele nu au luat în considerație circumstanțele cauzei, că posibilitatea de a conduce un mijloc de transport este strîns legată de activitatea lui de serviciu, într-un fel fiind o sursă de existență a familiei sale.

Colegiul penal menționează că la stabilirea pedepsei lui A.Zaharov, atît prima instanță, cît și cea de recurs, au ținut seama pe deplin de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art.61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art.75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care agravează ori atenuază răspunderea, de persoana inculpatului, de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării acestuia, numindu-i o pedeapsă, care este cea mai blîndă din numărul celor alternative, sub formă de amendă, fiind respectate și prevederile referitor la stabilirea pedepsei în cazul cînd persoana vinovată a solicitat examinarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit art.364¹ Cod de procedură penală.

De asemenea, Colegiul remarcă că motivul indicat de recurent, precum că privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, va fi inerentă pentru îndeplinirea obligațiilor sale de serviciu și înrăutățește situația familială, automobilul fiind o sursă de existență, nu poate fi reținut, deoarece pedeapsa are drept scop și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea inculpatului, cît și a altor persoane. Ca măsură de constrîngere, pedeapsa are pe lîngă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încît inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvîrșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Astfel, reieșind din faptul că inculpatul a condus mijlocul de transport în stare de ebrietate avansată, prin ce a pus în pericol nu doar viața sa, dar și a altor participanți la trafic, Colegiul penal conchide că pedeapsa complementară - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport aplicată condamnatului de către prima instanță și menținută de instanța de recurs, este stabilită corespunzător gravității faptei, în raport cu pericolul social al acesteia.

Totodată, instanța de recurs a argumentat motivele neaplicării în privința lui A.Zaharov a prevederilor art.79 Cod penal, reținînd că la examinarea cauzei nu au fost stabilite careva circumstanțe excepționale ce ar justifica neaplicarea pedepsei complementare, iar circumstanțele la care a făcut referire recurentul, fac parte din categoria celor atenuante, de care s-a ținut cont la individualizarea pedepsei.

De asemenea, este lipsită de temei și afirmația recurentului, precum că instanța de recurs ordinar nu s-a expus asupra motivului invocat în recurs privind aplicarea în

privința sa a dispozițiilor art.55 Cod penal, deoarece, din textul recursului ordinar declarat, nu rezultă că dînsul și-a exprimat dezacordul cu sentința primei instanțe în partea dată. Temeiul dat nu a fost invocat de către acesta nici în ședința instanței de recurs ordinar, prin urmare, neinvocarea în recurs a motivelor invocate în recursul în anulare echivalează cu nefolosirea căii de atac.

Mai mult, Colegiul penal sub acest aspect reține și prevederile art.24 Cod penal, care reglementează că persoana care a săvîrșit o infracțiune în stare de ebrietate, produsă de alcool sau de alte substanțe, nu este liberată de răspundere penală. Cauzele ebrietății, gradul și influența ei asupra săvîrșirii acțiunii se iau în considerare la stabilirea pedepsei, astfel instanțele au luat în considerație faptul că infracțiunea a fost săvîrșită în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Prin urmare, Colegiul penal constată că instanțele de fond și-au motivat soluția privind aplicarea pedepsei lui A.Zaharov cu amendă și a celei complementare – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, astfel temeiul invocat de recurent nu și-a găsit confirmare.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal decide inadmisibilitatea recursului declarat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului în anulare declarat de condamnatul A.Zaharov, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct.4), art.453, 456 Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de condamnatul Zaharov Alexandru, împotriva sentinței Judecătorie Rezina din 07 martie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 iunie 2014, în propria lui cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 24 decembrie 2014.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu